

Stockholms
universitet

BESLUT
2020-12-17

Dnr SU FV-1.1.3-3581-20

Rektor

Rikard Skårfors
FD, Utbildningsledare
Rektors kansli, Ledningssekretariatet

Regeringskansliet (Näringsdepartementet)

Yttrande över betänkandet Att kriminalisera överträdelser av EU-förordningar (SOU 2020:13)

Stockholms universitet har av Regeringskansliet (Näringsdepartementet) anmodats att inkomma med synpunkter på betänkandet *Att kriminalisera överträdelser av EU-förordningar* (SOU 2020:13). Universitetet har följande att anföra.

Sammanfattning av synpunkter och inställning till förslagen

Stockholms universitet avstyrker de förslag och rekommendationer som lämnas i utredningen med avseende på en *enhetlig modell* för framtida kriminaliseringar av överträdelser av EU-förordningar. Med hänsyn till att varje modell är förknippad med utmaningar när det exempelvis gäller balansen mellan effektivitet och grundläggande rättssäkerhetskrav finns det ett behov av ett stort mått av eftertänksamhet i enskilda lagstiftningsfrågor. Vidare kan ifrågasättas om utredningen i tillräckligt stor utsträckning har beaktat att EU-lagstiftning av det slag som undersöks sträcker sig över vitt skilda rättsområden och har så pass olika egenheter att det kan sättas ifråga om det över huvud taget går att utforma en enhetlig modell för all strafflagstiftning av det här slaget. Därför förefaller det tveksamt att utredningen rekommenderar att det som huvudregel ska användas en enhetlig modell. En rimligare hållning vore att framhålla att någon av de fem modeller som diskuteras i utredningen, kan användas som utgångspunkt vid val av lagteknisk lösning vid kriminalisering av överträdelser av en EU-förordning. Vår bedömning är att betydande hänsyn behöver tas till de egenheter som finns på olika rättsområden inom såväl EU som svensk rätt, vilket gör att det inte är praktiskt möjligt att förespråka att en modell som huvudregel ska användas framför andra i framtida lagstiftningsärenden.

Gällande förslaget om *uppsåt och oaktsamhet*, det vill säga att subjektiv täckning som huvudregel inte bör krävas i förhållande till existensen av eller innehållet i utfyllnadsnormen, behöver olika skilda hänsyn tas, där exempelvis effektivitetsskäl behöver vägas mot grundläggande rättssäkerhetskrav, vilket gör det svårt att utforma en generell lösning för all strafflagstiftning av visst slag, exempelvis blankettstraffbud. Forskning på området visar att det inte är möjligt att utgå från ett enhetligt sätt att hantera uppsåts- och oaktsamhetstäckning, utan frågan om subjektiv täckning i förhållande till utfyllnadsnormen kan endast besvaras genom en individuell analys av den aktuella bestämmelsen. I vissa fall är det rimligt att för en

fällande dom kräva att gärningspersonen verkligen kände till att han eller hon agerade i strid med utfyllnadsnormen, i andra fall är den lösningen inte rimlig. Således går det inte på förhand att förespråka en enhetlig lösning i den här frågan. Därför kan den i utredningen förespråkade lösningen ifrågasättas.

Stockholms universitet instämmer i att det finns ett behov av en *fullständig översyn av straffbestämmelser på fiskets område*. Emellertid bör en sådan översyn även omfatta tillsynens organisation och genomförande. I detta bör även ingå att se över brister i samordningen mellan miljöbalken och fiskelagen, både vad gäller straffrättsliga och förvaltningsrättsliga aspekter, inte minst i syfte att säkerställa ekvivalensprincipen. Förslag som inte är förenliga med denna princip bör inte heller genomföras.

Universitetet instämmer i utredningens bedömning att risker för allvarlig skada på marina ekosystem till följd av överträdelser kan motivera kriminalisering samt att fängelse bör ingå i straffskalan för särskilt allvarliga överträdelser. Av ekvivalensskäl bör dock Sverige initiera förhandlingar med stater vars fiskefartyg har rätt att fiska i Sveriges ekonomiska zon.

Synpunkter och motiveringar

En enhetlig modell

Genomgången av lagstiftningsmodeller är gedigen, tydlig och lyfter fram för- och nackdelar med respektive lagstiftningsteknik. Stockholms universitet anser att de modeller som beskrivs av utredningen kan fungera väl som utgångspunkt vid framtida lagstiftningsärenden, där en viss modells ändamålsenlighet i det enskilda ärendet får bedömas utifrån de intressen och hänsyn som där gör sig gällande.

Utredningen ger även förslag på hur kriminalisering av överträdelser av EU-förordningar bör göras i framtida lagstiftningsärenden. Utredningen föreslår att de svenska bestämmelserna bör ges en enhetlig utformning, och att en gemensam modell för lagstiftningsteknik bör övervägas (s. 164). Den gemensamma modellen föreslås innebära att överträdelser i första hand kriminaliseras genom att en straffbestämmelse med fullständig brottsbeskrivning anges, i andra hand genom straffbestämmelser med så kallade öppna blankettstraffbud med dynamisk hänvisning till enskilda EU-förordningar, och i tredje hand genom straffbestämmelser med hänvisning till ett visst lagstiftningsområde i förening med ett av regeringen tillkännagivande av i vart fall de huvudsakliga EU-förordningarna på området i fråga (s. 168–181).

Avseende de specifika lagstiftningstekniker som föreslås önskar Stockholms universitet understryka följande. Gällande den lagstiftningsteknik som föreslås väljas i första hand – kriminalisering genom fullständiga brottsbeskrivningar – är detta ur legalitetssynpunkt att föredra, förutsatt att det kriminaliserade beteendet kan ges en tillräckligt tydlig och väl avgränsad beskrivning. Här bör dock understrykas att det måste hittas en rimlig balans mellan att brottsbeskrivningen å ena sidan ska vara flexibel och inkludera många olika slags ageranden, å andra sidan ska möta höga rättssäkerhetskrav såsom tydlighet i utformningen av

lagtexten (jfr s. 170). Förslaget att i första hand använda fullständiga brottsbeskrivningar skulle kunna medföra en risk för att vaga eller oprecisa brottsbeskrivningar införs. Det gäller särskilt om denna modell används på ett rättsområde som är komplext och omfattande.

Avseende den lagstiftningsteknik som föreslås väljas i andra hand – öppna blankettstraffbud med dynamiska hänvisningar – kan det noteras att en sådan lösning är attraktiv av det skälet att det underlättar Sveriges fullföljande av åtaganden gentemot EU, men att utredningen förefaller ha tagit för stor hänsyn till dessa motiv på bekostnad av förutsebarhet och tydlighet (jfr s. 175-177). EU-förordningar omfattar ibland ett stort antal materiella bestämmelser och processuella bestämmelser. Då öppna blankettstraffbud hänvisar till hela EU-förordningar, och inte endast till vissa angivna bestämmelser i dem, finns en risk att det kan upplevas som oklart vilka typer av ageranden som omfattas av kriminaliseringen. En ytterligare risk med öppna blankettstraffbud är att kriminaliseringen kan komma att bli mycket omfattande.

Vad gäller den lagstiftningsteknik som utredningen anser kan komma i fråga i tredje hand – att kriminalisera överträdelser av EU-förordningar genom blankettstraffbud som hänvisar till ett helt unionsrättsligt lagstiftningsområde – måste Stockholms universitet påpeka att en sådan lösning väcker betänkligheter i förhållande till olika legalitetshänsyn. På vissa områden, exempelvis jordbruks- och fiskeområdet, finns en mycket omfattande mängd rättsakter på EU-rättslig nivå. Om hänvisningen utformas så att utfyllnadsnormen avser all EU-lagstiftning på exempelvis jordbruksområdet, innebär det betydande svårigheter för såväl rättstillämparen som enskilda att kunna få en överblick av det straffbara området. Denna lagstiftningsteknik medför alltså att det är svårt att överblicka vad som gäller på ett visst område. Vidare bör framhållas att om lagstiftaren vill eftersträva effektivitet i betydelsen att personer som begår överträdelser av EU-förordningar lagförs, behöver den straffrättsliga regleringen vara hanterbar också för åklagare. I annat fall blir det svårt för lagstiftaren att förvänta sig att överträdelser också kommer att leda till åtal. På motsvarande vis gäller detta även för domstolar.

Om lagstiftaren skulle anse att denna lagstiftningsteknik, trots invändningarna ovan, är acceptabel vill Stockholms universitet framhålla att det i sådana fall är viktigt att förse kriminaliseringen med ett tillkännagivande som anger samtliga EU-förordningarna på området. I utredningen föreslås att endast de huvudsakliga EU-förordningarna i sådana fall bör tillkännages (se s. 180–181), men det finns skäl att ifrågasätta om ett sådant urval kan bli problematiskt ur legalitetshänsyn. Det kan exempelvis tänkas vara oklart om överträdelse av förordningar som finns på det unionsrättsliga lagstiftningsområdet, men som inte tas upp i tillkännagivandet som en av de huvudsakliga förordningarna, omfattas av straffbudet eller inte.

När det gäller förslaget på en gemensam, enhetlig lagstiftningsmodell bör följande synpunkter noteras. Utredningen noterar riktigt att förutsättningarna för att kriminalisera överträdelser av de normer som finns i EU-förordningar skiljer sig åt, bland annat med avseende på mängden EU-förordningar och komplexiteten i dessa, varför det inte är möjligt att rekommendera

endast en lagstiftningsteknik för kriminalisering. Utredningen anser dock att det finns lagstiftningstekniker- och metoder som i "ett tänkt normalfall" bör övervägas i första hand, bland annat eftersom detta skulle möjliggöra mer enhetlig lagtolkning (s. 164–165). Det kan sättas ifråga om det ens är möjligt att tala om tänkta normalfall beträffande kriminalisering av överträdelser av EU-rättsliga bestämmelser, i och med den mångfald som finns vad gäller intressen, omfattning och komplexitet i regelverken som finns inom de harmoniserade rättsområdena inom EU. Vidare anför utredningen att lagstiftaren, för att uppnå effektivitet och enhetlighet i lagtolkningen, "bör avstå från att uteslutande fokusera på högsta möjliga tydlighet i utformningen av en enskild straffbestämmelse och istället använda utformningar som [...] är möjliga att använda för en större mängd situationer" (s. 165). Denna rekommendation förefaller inte i tillräcklig utsträckning beakta att det avgörande för valet av lagstiftningsteknik bör vara att åstadkomma en ändamålsenlig reglering i det enskilda lagstiftningsärendet samt att kravet på exempelvis tydlighet kan göra sig gällande i olika grad i olika ärenden.

Enligt Stockholms universitets uppfattning finns det sammanfattningsvis så beaktansvärda skillnader, inte minst när det gäller egenheterna hos olika rättsområden såväl på EU-nivå som på nationell nivå, att det saknas skäl att utgå från att en enhetlig och generell lagstiftningsmodell skulle kunna användas vid kriminalisering av överträdelser av EU-förordningar. Däremot kan de fem huvudsakliga modellerna som diskuteras i utredningen mycket väl användas vid den här typen av strafflagstiftning, men där olika skäl i skilda lagstiftningsärenden måste övervägas noga tillsammans med de fördelar och nackdelar som finns med respektive modell.

Uppsåt eller oaktsamhet

Utredningen anser att det är eftersträvänsvärt att kriminaliseringar av överträdelser av EU-förordningar utformas så att det som huvudregel inte krävs uppsåt till den bakomliggande normen, det vill säga till den regel eller de regler som närmare preciserar det straffbara området (se t.ex. s. 13, 89–93, 181–183). Detta ställningstagande förefaller utredningen främst motivera utifrån att det i regel är tillräckligt för straffansvar att den tilltalade har uppsåt till själva gärningen, men inte till att gärningen i sig är kriminaliserad. Det kan i och för sig vara den allmänna utgångspunkten i svensk rätt, men i vissa situationer blir frågan om hur långt kravet på uppsåt och oaktsamhet ska sträcka sig mer brännande, på så vis att det krävs mer eftertanke om hur frågan ska hanteras. En sådan situation som kräver mer eftertanke är just kriminaliseringar som består av blankettstraffbud.

Det ska framhållas att frågan är komplex – den är rent av en av de mer komplicerade frågorna om straffrättens allmänna del. Redan av det skälet kan ifrågasättas om det är lämpligt att rekommendera en viss lösning på en frågeställning som inte går att hantera genom att utforma en enhetlig formel. Det som gör frågan komplicerad är att den egentligen bara kan lösas med en analys av den individuella straffbestämmelsen, vilket gör att det för olika typer av blankettstraffbud (som förslagen och rekommendationerna i utredningen i allt väsentligt tar

sikte på) finns olika lösningar. I straffrättslig forskning har det genomgående betonats att vad som krävs för att lösa denna komplexa fråga är en individuell analys, se bland annat Thornstedt, Hans, Om rättsvillfarelse, 1956, s. 161, 164, 274; Strahl, Ivar, Allmän straffrätt i vad angår brotten, 1976, s. 129–163; Jareborg, Nils, Handling och uppsåt, 1969, s. 258, 382.

I det följande används två exempel på olika slags blankettstraffbud för att illustrera det problematiska med utredningens förslag.

Ett första illustrativt exempel är smugglingsbrottet i 3 § lagen (2000:1225) om straff för smuggling. Bestämmelsen om smugglingsbrott är utformad så att den anger att det är straffbart att föra in eller föra ut ”en vara som omfattas av ett särskilt föreskrivet förbud mot eller villkor”. De särskilda normer (utfyllnadsnormer) som närmare anger de särskilda föreskrifterna om förbud eller villkor anges i annan lagstiftning, ofta i EU-lagstiftning. Vid ikraftträdandet av smugglingslagen, anfördes att en fällande dom för smugglingsbrott kräver att gärningspersonen är medveten om att han eller hon agerar i strid med de särskilda föreskrifterna som gäller för en viss vara (se prop. 1999/2000:124, s. 83–84, 114; Ds 1998:53, s. 295–309). Således krävs vid smugglingsbrott uppsåt till gärningen och de bakomliggande normerna som fyller ut gärningens innehåll. Skälet till det skulle kunna sägas vara att en central del i själva gärningen att begå ett smugglingsbrott är att gärningspersonen medvetet agerar i strid med de särskilda föreskrifterna.

Ett annat exempel på ett slags blankettstraffbud är narkotikabrott enligt 1 § narkotikastrafflagen (1968:64). I den bestämmelsen anges inte vad som utgör narkotika. Däremot anger 8 § narkotikastrafflagen (1968:64) att vad som utgör narkotika definieras av vissa internationella konventioner och annars av särskilda föreskrifter som utfärdas av regeringen. Av rättspraxis och doktrinen framgår att uppsåtet har utformats så att det för en fällande dom är tillräckligt att den tilltalade förstår att han eller hon har hanterat narkotika, men i skuldhänseende krävs inte att den tilltalade har uppsåt eller oaktsamhet i förhållande till att det ämne som hanteras enligt lagen är klassificerat som narkotika. Det är alltså tillräckligt om den tilltalade förstår vilket preparat han eller hon har hanterat. Skälet till det är framför allt att kriminaliseringen av narkotika, i jämförelse med andra länder, är förhållandevis långtgående och strikt. För att i praktiken kunna upprätthålla denna hållning måste uppsåtet utformas så att det (i förhållande till rekvisitet narkotika) inte krävs uppsåt till de bakomliggande normerna.

Dessa två exempel visar att det inte är helt enkelt att hitta en enhetlig formel för hur man lagtekniskt bör hantera olika slags blankettstraffbud. De visar också att olika former av överväganden måste göras i förhållande till skilda straffbestämmelser. I förhållande till narkotikabrott kan konstateras att effektivitetsskäl väger över andra motstående skäl såsom grundläggande skuldkrav. Enligt nuvarande sätt att hantera frågan, innebär det att en invändning om att den tilltalade inte kände till att ett visst preparat var narkotikaklassat, inte påverkar det straffrättsliga ansvaret. I förhållande till smugglingsbrottet kan konstateras att andra skäl har trumfat effektivitetsskäl, eftersom det anses vara rimligt att den som drabbas av

straffansvar också är medveten om att han eller hon agerade i strid med gällande föreskrifter. De ovan angivna exemplen visar därmed också att frågan om hur långt som uppsåtet ska sträcka sig beror på en rad olika faktorer och överväganden som har med den enskilda straffbestämmelsen att göra. Därför är det generellt svårt att utgå från att det just vid blankettstraffbud skulle kunna vara möjligt att hitta ett enhetligt sätt att hantera frågan om hur pass långt som kravet på uppsåtstäckning och oaktsamhetstäckning ska sträcka sig.

Vidare ska tilläggas att frågan har stor betydelse också i den praktiska tillämpningen. Beroende på hur (i första hand) lagstiftaren väljer att utforma kravet på uppsåtstäckning, styr det också den tilltalades möjligheter att gå fri från ansvar när denne invänder att han eller hon inte kände till lagen. Om långtgående krav på uppsåtstäckningen ställs för en fällande dom, betyder det att en invändning om att den tilltalade inte kände till de bakomliggande reglerna, i regel kommer att hanteras som en invändning om uppsåtsbrist. Om kravet på uppsåtstäckningen i stället sträcker sig förhållandevis kort, betyder det att en invändning om att den tilltalade inte kände till de bakomliggande reglerna i den absoluta merparten av fall kommer att hanteras som en invändning om straffrättsvillfarelse enligt BrB 24 kap. 9 §. Skillnaden mellan dem är väsentlig. Om bestämmelsen i BrB 24 kap. 9 § aktualiseras, gäller en utomordentligt sträng huvudregel om att okunnighet om lagen inte fritar från ansvar. Bestämmelsen kan dock i rena undantagsfall, det vill säga om frånvaron av lagkännedom är ”uppenbart ursäktlig”, resultera i ansvarsfrihet. Om invändningen i stället hanteras som en uppsåtsbrist, ställs inte tillnärmelsevis lika högt ställda krav och det är förhållandevis enklare för den tilltalade att då gå fri från straffansvar.

För att göra det sagda mer konkret kan man säga att den valda lösningen gällande smugglingsbrott är ett exempel på ett kvalificerat krav på uppsåtstäckningen. Det betyder helt enkelt att det krävs ganska mycket regelkännedom och att den tilltalade måste vara medveten om att denne agerar i strid med de bakomliggande normerna. För en fällande dom krävs helt enkelt att den tilltalade har dragit en korrekt (eller någorlunda korrekt) slutsats om att vad han eller hon gjorde faller inom den rättsliga regleringen. Konsekvensen av det är att en invändning om avsaknad av regelkännedom innebär att den ska hanteras som en invändning om uppsåtsbrist – och inte som en invändning om straffrättsvillfarelse enligt BrB 24 kap. 9 §. Den valda lösningen gällande narkotikabrott är i stället ett exempel på ett enkelt krav på uppsåtstäckningen. Det betyder att det krävs ytterst lite lagkännedom (egentligen ingen alls) och det är tillräckligt att den tilltalade har uppsåt i förhållande till de faktiska omständigheterna. Konsekvensen blir då att en invändning om avsaknad av regelkännedom inte har betydelse för uppsåtsbedömningen, utan kommer i stället att hanteras enligt bestämmelsen om straffrättsvillfarelse i BrB 24 kap. 9 §. I ett sådant fall är alltså utrymmet för att gå fri från ansvar ytterst begränsat.

Översyn på fiskets område

Utredningen framför uppfattningen att en bredare och mer fullständig översyn bör göras av samtliga straffbestämmelser på fiskeområdet för att ytterligare främja tydlighet och regelefterlevnad på fiskets område.

Stockholms universitet delar uppfattningen om behovet av en fullständig översyn av straffbestämmelser på fiskets område. Universitetet vill dock framhålla att straffbestämmelsernas utformning samt straffskalor endast utgör en av flera viktiga delar i främjandet av en ökad efterlevnad av de fiskeripolitiska regelverken. Särskilt tillsynens organisation och genomförande får anses utgöra en viktig del i detta. Bedömningen är därför att en sådan översyn även bör omfatta tillsynens organisation och genomförande.

Idag är tillsynsansvaret fördelat mellan flera olika myndigheter och det är inte alltid tydligt vilken myndighet som har det operationella tillsynsansvaret, vilket innebär en risk för att det ”hamnar mellan stolarna”. Men även i sådana fall där det operativa tillsynsansvaret är tydligt reglerat sker relativt få anmälningar om misstanke om överträdelse till polis och åklagare på fiskets område (s. 204). Om myndigheter känner till eller misstänker överträdelser och inte, av olika skäl, anmäler till polis eller åklagare, finns risk att enskilda som begår överträdelserna uppfattar beteenden som godtagbara. Det kan påverka legitimiteten för hela systemet, vilket i sin tur kan försämra efterlevnaden ytterligare. Därtill finns risk för att ett stort antal överträdelser inte upptäcks, att det kan krävas omfattande utredning och bevisning, samtidigt som resurserna för detta är begränsade, och att få åtal väcks (s. 207). Eftersom upptäcktsrisken kan vara en viktig faktor för enskildas beteende är det viktigt att vidta åtgärder även i detta avseende.

I en översyn på fiskets område bör även ingå att se över samordningen mellan miljöbalken och fiskelagen, både vad gäller straffrättsliga och förvaltningsrättsliga aspekter. Den miljörättsliga forskningen visar på betydande brister i samordningen, bland annat vad gäller tillsynsaspekter (Christiernsson, Anna och Michanek, Gabriel, Miljöbalken och fiske, 2016, *Nordisk Miljörettslig Tidskrift* 2016:1, s. 11-28). Samtidigt får en ändamålsenlig samordning antas vara avgörande både vad gäller måleffektivitet och rättssäkerhet. Av ekvivalensprincipen följer att gärningar av ungefär samma straffvärde ska tilldelas samma straffskalor och att lika straffvärda behandlingar ska behandlas lika. De förslag som presenteras i denna utredning uppfyller inte detta krav. Ett exempel är förslaget om att fiske inom områden med fiskeförbud eller fiskestopp antagna med stöd av fiskelagen kan ge upp till 1 års fängelse, samtidigt som brott mot föreskrifter för skydd av områden, som också kan gälla fiske, med stöd av miljöbalken, kan ge upp till 2 års fängelse. Översynen bör även av motsvarande samordning- och effektivitetsskäl lyfta frågan om brott mot fiskelagen kan flyttas till åklagarriksenheten för miljö- och arbetsmiljömål. Här hanteras bland annat, utöver bland annat brott mot miljöbalken, grova jaktbrott och jaktbrott gällande rovdjur, men inte brott mot fiskelagen.

Val av sanktionsform och straffskalor

Utredningen anger att kriminalisering som metod för att komma tillrätta med oönskade beteenden bör användas med försiktighet och användas i sista hand, då andra sanktionsformer bedöms vara otillräckliga. Utredningen har inte haft till uppgift att utreda huruvida överträdelser på fiskets område bör sanktioneras straffrättsligt eller med större användning av sanktionsavgifter, men konstaterar att en bedömning om det finns mindre ingripande alternativ alltid ska göras. Utredningen intar samma inställning som tidigare utredning vad gäller att det med beaktandet av de miljökonsekvenser som riskerar att följa av överträdelser finns skäl att behålla straffrättsliga sanktioner. Utredningen menar vidare att det finns skäl att nyansera och differentiera det straffrättsliga området efter hur klandervärde överträdelserna anses vara. Utredningen anger även att vid bedömningen av överträdelsens allvar bör såväl den faktiska skada som åsamkats som risken för skada beaktas.

Stockholms universitet instämmer i utredningens bedömning att risker för allvarlig skada på marina ekosystem till följd av överträdelser kan motivera kriminalisering samt att särskilt allvarliga överträdelser även ska ha fängelse i straffskalan. Universitetet instämmer även med att både den faktiska skada som åsamkats och *risken* för skada bör beaktas vid bedömningen av överträdelsens allvar.

Av ekvivalensskäl kan emellertid diskuteras huruvida påföljden fängelse är lämplig i Sveriges territorialhav, givet att annan påföljd än böter inte kan tillämpas i ekonomisk zon enligt Havsrättskonventionen, så länge inte berörda stater kommer överens om annat. Med utredningens förslag blir olika straffskalor för samma brott gällande beroende på *var* i Sveriges havsområde överträdelsen äger rum. Om utredningens förslag genomförs bör därför Sverige initiera förhandlingar med stater vars fiskefartyg fiskar inom Sveriges ekonomiska zon om harmoniserade straffskalor.

Arbete för en harmonisering av påföljdstyper och påföljdsnivåer mellan medlemsstater får vidare anses vara av vikt givet de marina ekosystemens och fiskets gränsöverskridande karaktär. Problemet kan bland annat illustreras av att fiskare i olika länder kan fiska på ett och samma fiskebestånd men också av att fisket i sig kan röra sig över nationsgränser. Harmonisering är således viktigt både ur ett måleffektivitetsperspektiv (samma bestånd omfattas av samma skyddsnivå) och ur ett rättssäkerhetsperspektiv (samma påföljd för samma brott oavsett var brottet begås).

Det kan också ifrågasättas varför straffskala med fängelse upp till 1 år föreslås gälla för brott mot fiskeförbud eller fiskestopp antagna med stöd av fiskelagen, samtidigt som brott mot områdesskydd enligt miljöbalken kan ge fängelse upp till 2 år.

Stockholms
universitet

Detta beslut är fattat av rektor, professor Astrid Söderbergh Widding, i närvaro av universitetsdirektör Eino Örnfeldt. Studeranderepresentanter har informerats och haft tillfälle att yttra sig. Övrig närvarande och föredragande i ärendet har varit Rikard Skårfors, Ledningssekretariatet (protokollförare).